

משולם האיתן

צילי הטלה למקדש עולה

משולם האיתן

צִילֵי הַטָּלָה לְמִקְדָּשׁ עוֹלָה

איורים: מלכה רבינוביץ'

לקורא הבוגר

בעמודים 20-18 תמצא הסברים חשובים,
שיעשירו ויעמיקו את הבנתך בספר ויסייעו
לך לספרו לילדים בצורה טובה יותר.

תודה לרב מנחם מקובר שליט"א,
מנכ"ל מכון המקדש, על החומר העיוני.

עריכה: נילי סגל

יעוץ והגהה לשונית: הרב יוסף אליהו

עיצוב: אילת יפרח 02-9978367

הדפסה: מדיהגורף, ירושלים 02-5003250

מהדורה שניה, ניסן תשס"ג

מפעלי אור יצחק

לעילוי נשמת הרב יצחק מאיר האיתן זצ"ל

ניתן להשיג אצל: משפחת סגל, רח' בניארה 47 ירושלים 02-6541710

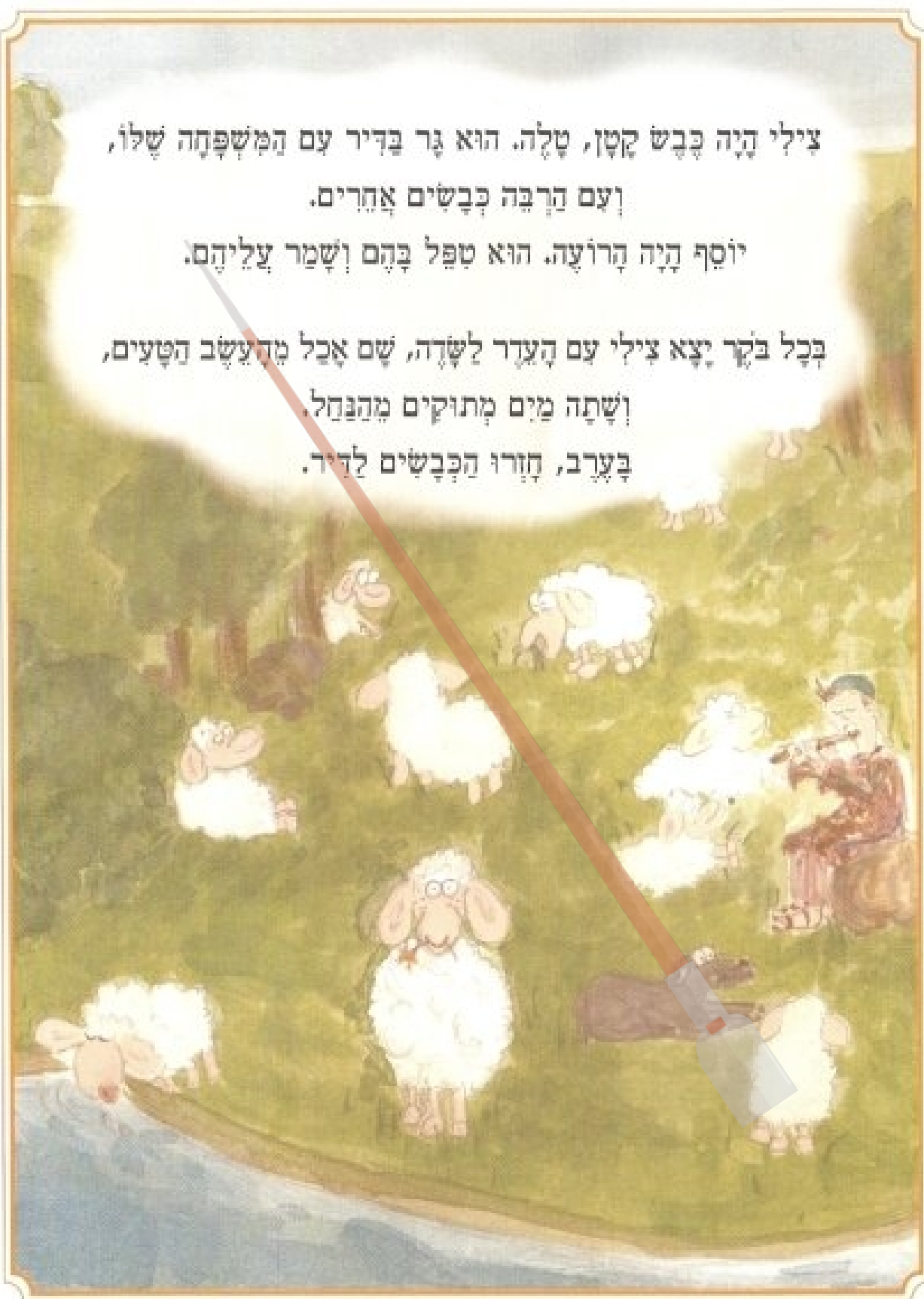
משפחת האיתן, רח' הרב חיים ויטאל 20 ירושלים 02-6520906

משפחת האיתן, ת.ד. 121 מירון 04-6987894

צילי הנה כבש קטן, טלה. הוא גר בדיר עם המשפחה שלו,
ועם הרבה כבשים אחרים.

יוסף הנה הרועה. הוא טפל בהם ושמר עליהם.

בכל בקר יצא צילי עם העדר לשדה, שם אכל מהעשב הטעים,
ושטה מים מתוקים מהנחל.
בערב, חזרו הכבשים לדיר.

יום אחד אמר צילי לאמא:

"אמא, משעמם לי!"

"למה?" שאלה אמא.

צילי ענה: "כי כל יום הולכים

לאותו מקום, וכל יום עושים אותו דבר."

אמא שאלה: "זה נהדר, לא?"

צילי חשב וחשב, ולאחר מכן ענה: "כן, נכון, זה נהדר. אבל,

אני אוהב ימים חשובים, מיוחדים. אני אוהב לחכות להם

ולנחש איך הם יהיו."

אמא חייכה ואמרה: "אני מבינה אותך, צילי שלי."

ואז לחשה לו באזן: "מחר יקרה משהו מעניין..."

"מה יקרה?" שאל צילי,

מחר יבוא הכהן ויקח כבשים לבית המקדש! הוא יבחר כבשים

והם יסעו לירושלים, לבית המקדש!"

צילי התרגש: ללכת לבית המקדש זה נהדר! כל הכבשים

רוצים ללכת לבית המקדש, כדי שיקריבו אותם לה', ויקימו

בהם מצוה גדולה.

בלילה קשה היה לו להרדם.

מתי יגיע מחר? מתי כבר יבוא הכהן?

סוף סוף הגיע הבקר.

הכבשים לא יצאו לשדה. הם חכו בדיר.

והנה נכנס איש מיוחד: לבוש בבגדים לבנים,

על ראשו כובע יפה, ופניו מאירות.

צילי התקרב כדי לראות: הנה זה הכהן!

הוא יבחר כבשים לבית המקדש!

אולי יבחר ביי? חשב צילי. הוא עצמו זקוף, הרים את ראשו וחינה:

"עכשו אני חמוד! הלואי שהכהן יקח אותי!" - בקש צילי בלבו.

גם הכבשים האחרים עצמו זקופים וחיכו. כבש אחד פצה בקול,

כדי שהכהן יביט לעברו. אך הכהן הביט לצד האחר של הדיר.

הכהן הרים את ידו והצביע. על מי הוא מצביע? על צילי? לא!

הנה הוא מצביע שוב... אולי עכשו יבחר בצילי?

לא! גם הפעם לא!

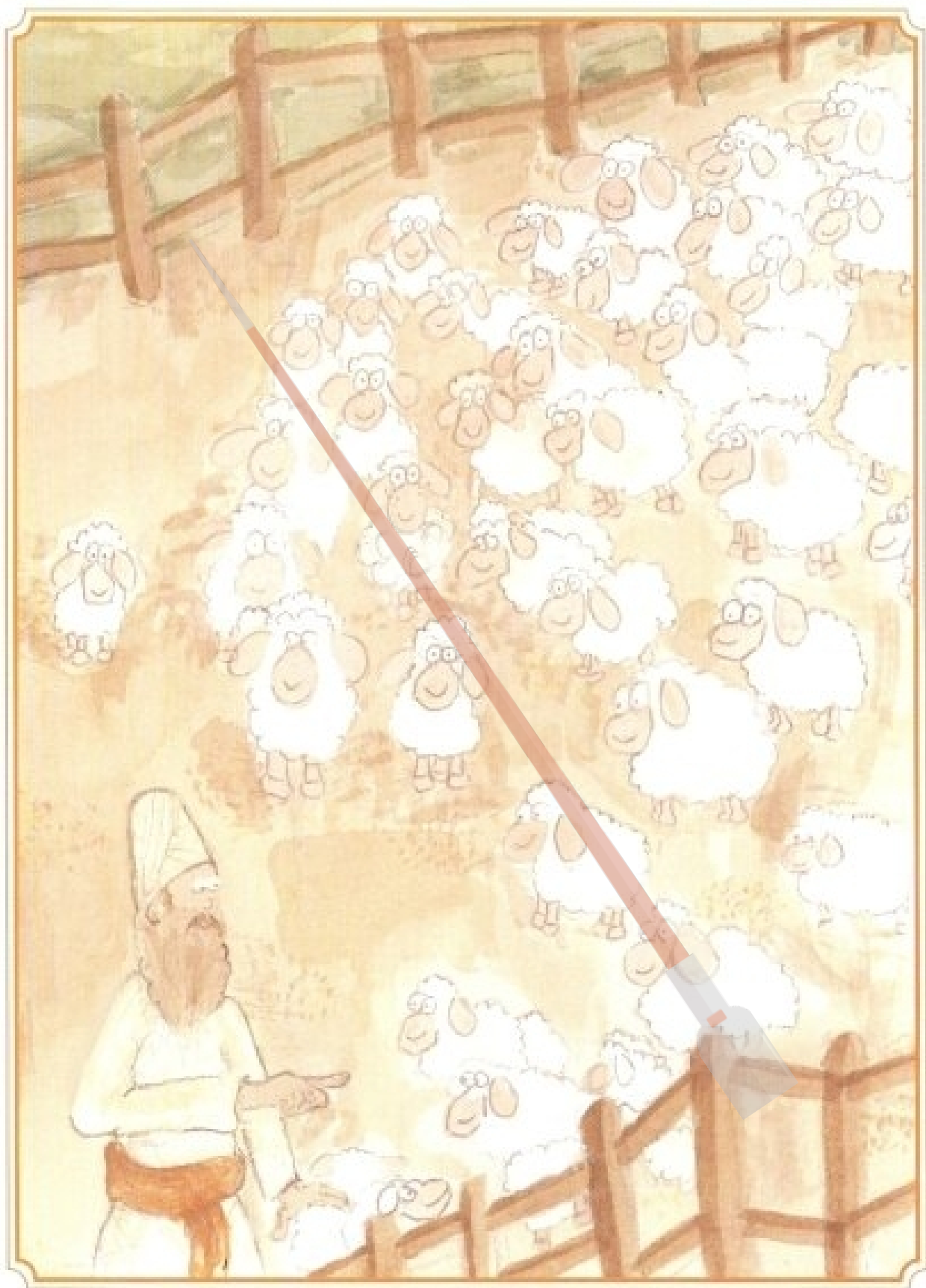
הכהן בחר עוד כבש ועוד כבש, אבל בצילי הוא לא בחר כלל!

הכהן הסתובב ולקח אתו את הכבשים שבחר. הם היו שמחים

ומאשרים.

צילי לא היה שמח, הוא היה עצוב.

אמא נחמה אותו ואמרה, שאולי בפעם הבאה הכהן יבחר בו.

הכהן הלה, וצילי נשאר בדיר עם הכבשים האחרים.
ומה הם עשו? כמובן, הלכו כל יום אל השדה, אכלו עשב
טעים, ושתו מים מתוקים מהנחל. כמו שהיה לפני שהכהן
הגיע.

אבל לא בדיוק כמו אז, כי לא היה משעמם.
צילי חכה, שהכהן יבוא שוב, ויקח אותו לבית המקדש.

יום אחד, כשהיו כלם בשדה, קרה דבר נורא:
צילי ראה זאב גדול מתקרב.

"הזאב רוצה לטרף אותנו!" קרא צילי בקול.

נבהלו כל הכבשים, ומיד החלו לברת. אך הזאב רדף אחריהם.
יוסף הרועה בא מהר, והרים את המקל הגדול שלו. הזאב
נבהל וברת.

"ברוך ה'", אמר יוסף, "כל הכבשים בריאים ושלמים. רק
בוגי הקטנה נפלה ונפצעה", אמר יוסף בצער, ותבש את
רגלה.

כאב לבוגי, והיא היתה עצובה. היא לא תלה לבית המקדש
עד שתבריא, כי הכהן בוחר רק בכבשים שלמים.

יום אחד הגיע יוסף מקדם לדיר.
למה הגיע הרוצה מקדם?
ומדוע לובש הוא בגדים יפים כל כך?

צילי רצה לשאול את אמא, אבל אז נכנס משהו לדיר:
הוא חבש כובע מיוחד ולבש בגדים לבנים. מי זה?
זה הנה הכהן! הוא בא שוב לבחר כבשים לבית המקדש!
"אולי יבחר בי הפעם?", שאל צילי בלבו.
הכהן התחיל להצביע על הכבשים.
במי הוא בחר?
בצילי!

צילי היה מאשר: "הכהן בחר בי ללכת לבית המקדש!"
צילי לא התאפק, והתחיל לקפוץ משמחה.
הוא הלך עם הכהן ועם הכבשים האחרים שנבחרו, ונפגש
לשלוש לאמא ולחברים שנשארו בדיר.
הם יצאו מהשער אל השביל. לאן הולכים?
בקצה השביל המתינה משאית גדולה, שתקח אותם לירושלים.
הכבשים נכנסו פנימה.

במשאית היה קצת צפוף, וגם הם. צילי נרדם.

ופתאום: "הפֹּטְשִׁי! הפֹּטְשִׁי! הפֹּטְשִׁי!" ועוד "הפֹּטְשִׁי!"

מדוע כלם התעטשו? הגיע החורף?

לא, כלם התעטשו בגלל הריח. באויר היה ריח כל כך נעים,

שצילי אף פעם לא הריח! אפילו ריח הפרחים בשדה, אינו

כמו הריח המיוחד העולה מבית המקדש.

"אנחנו מתקרבים!" נשמע קולו של הנהג.

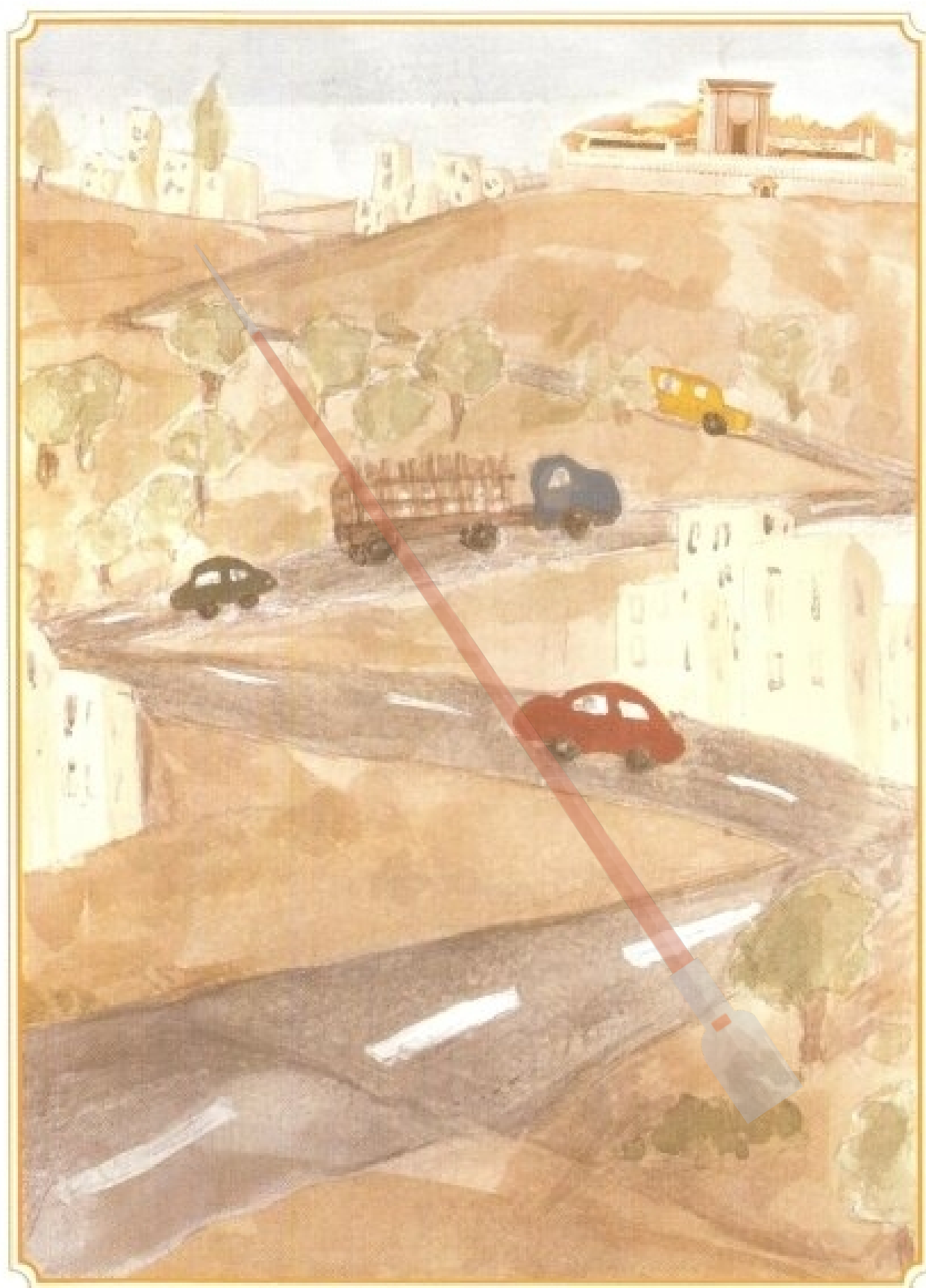
מתחלונות נראו חומות ירושלים ובתי העיר.

המשאית עצרה, ונפתחה הדלת.

הקבשים ירדו ונהגו מהרים הטוב ומתאור התזק.

"לאן הולכים? לבית המקדש?"

הכהן לקח את הכבשים אל שערי חלדה, השערים של הר הבית. הם נכנסו במנהרה יפיפה ומקשטת, וצלו במדרגות. וכה הגיעו לר הבית.

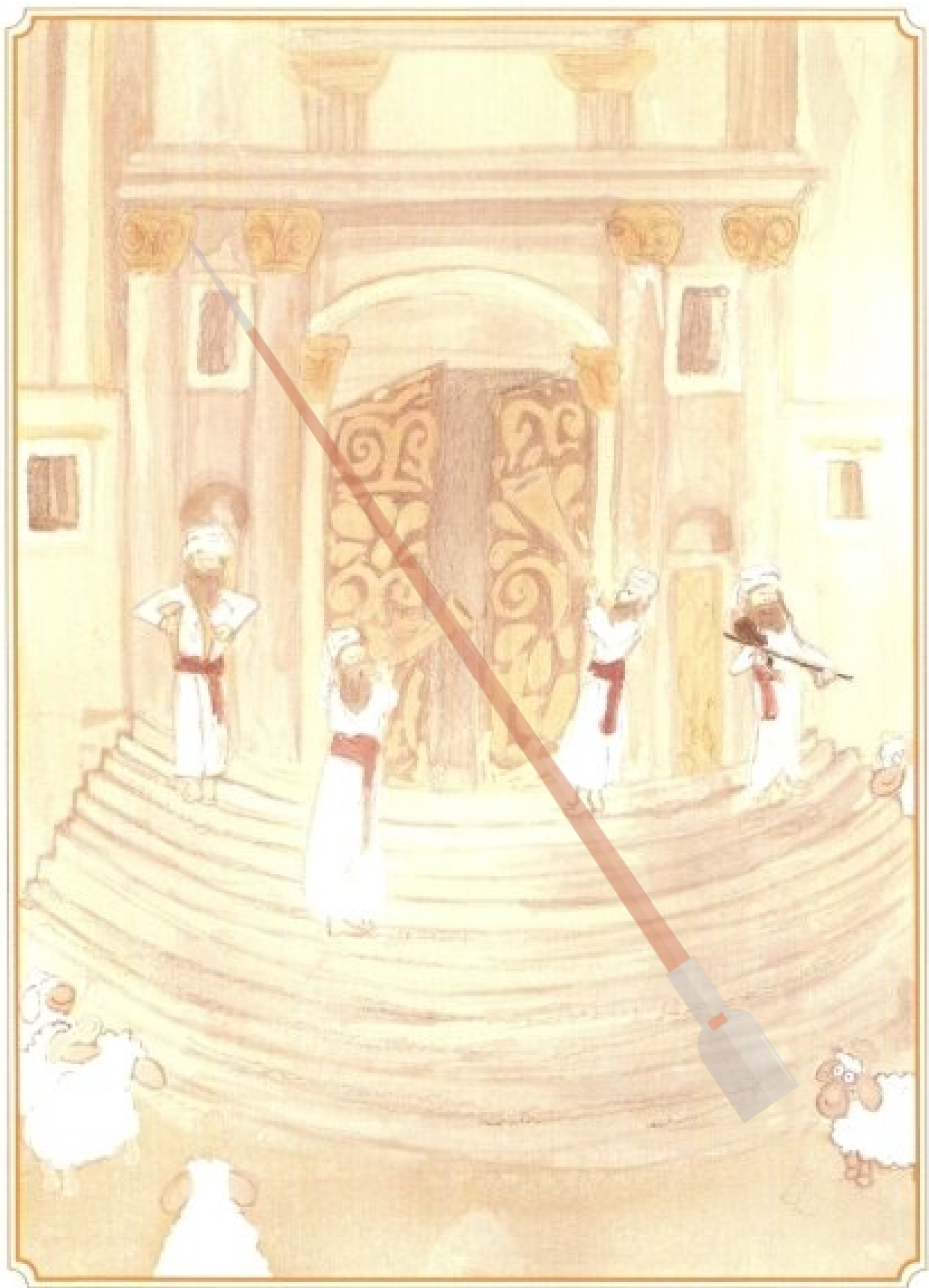

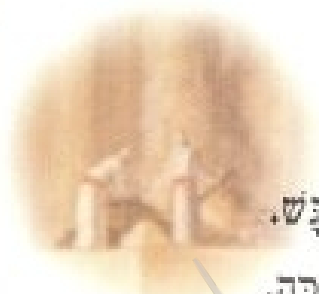
צילי התרגש: "הופ! כמעט נפילתי. טוב שכבר הגענו." כבש אחר קרא: "איזה יפי! אף פעם לא ראיתי בגין כל כך יפה! אני חושב שזה בית המקדש!"

צילי לחש לחברו: "אתה חושב שירשו לנו להכנס?" "בנדאי", ענה החבר, "אנחנו הכי חשובים כאן! בנו יקטנו את מצות הקרבן, המקדשת את כל העולם, ולכן כל כך שמחים לקראתנו!" באותו רגע, התחילו הלויים לשיר ולנגן! הכהן לקח את צילי וחברו אל לשכת הטלאים, בחצר העזרה. שם רחצו והאכילו אותם.

למחרת בבקר הגיע הכהן, בבגדים נהדרים. הוא לקח אתו שני כבשים, ובמקומם הביא שנים אחרים. צילי נשאר בלשכת הטלאים.

"למה?" צילי כמעט בכה. "למה הוא השאיר אותנו?" "אל תצטער", ענה לו טלה, שהיה שם לפניו. "גם אותך יקחו. צריך לחכות בסבלנות. כל יום לוקחים שני כבשים. אני מתכה כבר שלושה ימים!"

גם למחרת לא לקח הכהן את צילי.
רק בבקר היום הרביעי, בחר הכהן בצילי הנרדף.
הוא הרים אותו על כפיו והוציא אותו מן הלשכה.
צילי התרגש מאוד.

כשהתקרבו אל מזבח האבן הגדול שבחצר העזרה, ראה צילי
את עשן הקטרת עולה ממזבח הזהב שבתוך המקדש. העשן
הדק והריחני עלה מהבשמים שהקטירו הכהנים במזבח הזהב.
כמה נעים ריח הקטרת!

הכהן לקח את צילי והעמיד אותו ליד מזבח האבן הגדול
שבחצר. הוא סמך עליו את ידיו.

צילי הרגיש אשר גדול. הוא התכוון למצוה החשובה, ושםח
שבוכותו ישמע ה' את תפלות עם ישראל.

צילי שמע את הכהן מברך: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך
העולם, אשר קדשנו במצוותיו וצונו על השחיטה"
"אמן", ענו כלם, ובקשו שתהיה עבודתם לרצון לפני ה'.

אחר כך העלו את צילי למזבח והקריבו אותו לה'.
ועלה הקרבן לריח ניחוח לפני האלקים.

